

bemyndiges til at udstede Abonnementskort, herunder Ugekort til Rejser mellem to bestemte Stationer. Priserne for disse Kort fastslaaes ogsaa ved Taksterne, og det ærede Medlem vil have tilføjet: „idet Administrationen dog for Kort af længere Varighed (særlig Aarskort) bemyndiges til at lempe Priserne under Hensyntagen til Banernes Tarv“. Om dette Ændringsforslag vil jeg sige, at det kunde jeg for saa vidt godt gaa med til, men det forekommer mig, at Ændringsforslaget er ganske overflødig. Thi naar man tager Takstloven for sig og læser Takstlovens § 50 og tillige § 64 med den Tilføjelse, som foreslaas her i Lovforslaget, saa har, forekommer det mig, Administrationen Hjemmel til at imødekomme det Ønske, som det ærede Medlem har villet udtrykke i dette Ændringsforslag. Da det er min Opfattelse, vil jeg være tilbøjelig til at henstille til det ærede Medlem, om han ikke kunde tage Ændringsforslaget tilbage. Men hvis det ærede Medlem sætter Pris paa at fastholde Ændringsforslaget, skal jeg heller ikke modsætte mig det, skønt jeg, som sagt, tror, at det er overflødig.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, som er stillet af det radikale Mindretal under Nr. 14 til § 2 om, at der skal nedsættes en Kommission paa 15 Medlemmer til at tage Spørgsmaalet om Statsbanedriftens hensigtsmæssige Ordning under Overvejelse og herom fremkomme med Betænkning til Regering og Rigsdag, vil jeg gerne udtale, at denne Tanke, som ogsaa er tiltraadt af Udvalgets Flertal, er heller ikke mig ganske fremmed. Den har jo været paa Tale under de Forhandlinger, som have været førte med Udvalget, og da det har været et ret almindeligt Ønske fra Udvalgets Side, at man skulde gaa til Nedsættelse af en saadan Kommission, har jeg ogsaa gjort mig fortrolig med denne Tanke og kan tiltræde den i Princippet. Men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at sige et Par Ord om det Forhold, som man her tager Sigte paa gennem Nedsættelsen af denne Kommission, nemlig dette, at man finder, at den Kritik, som i den sidste Tid rettes mod Statsbanernes Ledelse, er af en saadan Beskaffenhed, at den nødvendiggør Nedsættelsen af en Kommission. Der har jo i den sidste Tid mod Statsbanernes Ledelse været fremført Anker, som gaa ud paa, at Driften er for dyr, at den ikke er forretningsmæssig, og at der er for meget Personale baade her og der, kort sagt, at der maatte kunne

spares betydeligt paa adskillige Omraader. Det ser næsten ud, som om det var blevet moderne at rette voldsomme Angreb paa Statsbaneadministrationen. Nu skal det være langt fra mig at nægte, at der paa et saa stort Forretningsomraade kan være et og andet at kritisere, det vilde ogsaa være underligt, om der ikke var det. Men jeg vil dog minde om, at der for kort Tid siden har været en anden Stemning oppe i Befolkningen, en Stemning, som gik ud paa at kritisere Statsbanernes Ledelse, for den var for knap, for sparsommeligt og fedtet paa mange Omraader. Det er ikke mere end nogle ganske faa Aar siden, da hævdedes det stadig, at der var paa det Omraade et Kniberi af den anden Verden, som burde ændres. Man kunde den Gang næsten aldrig tage et Blad i Haanden uden at møde en saadan Kritik, og tit benyttede man de besynderligste Grunde til at fremhæve dette Kniberi. Ikke alene sagde man, at Vognhjulene peb, fordi de manglede Smørelse, at Togene ikke kunde føres rettidigt frem, fordi Kullene ikke kunde brænde, men man fremdrog mange andre Forhold.

Jeg mindes, at der en Gang som Eksempel paa Statsbanernes Kniberi i et Blad fortalles om, hvorledes der paa et Tog, som var løbet fra Thaulov til Fredericia, var sprunget en Bolt paa Maskinen, uden at Personalet opdagede det, og Toget kørte ind til Fredericia, uden at der skete noget Uheld, men ved Rangeringen paa Fredericia Banegaard løb Maskinen af Skinnerne, og Bladet skrev saa om den forfærdelige Ulykke, der kunde være sket under denne Fart fra Thaulov til Fredericia, hvis Toget var løbet af Sporet, og det var det elendige Sparesystems Skyld, sagde man. Men hvorledes det kunde være Sparesystemets Skyld, er ikke let at forstaa, da ingen havde opdaget, at Bolten var sprungen. I et andet Blad stod omtalt en Ulykke, som skete paa Nyborg Jernbanestation, idet en Stationsforstander — var det vist — blev overkørt, da han vilde gaa over Jernbaneskinneerne, uagtet en Mand, der stod paa Vagt, advarede ham. Denne Ulykke skyldtes ogsaa det frygtelige Kniberi fra Statsbanernes Side, mente Bladet, før havde der staaet to Mand paa denne Plads, nu stod der kun een og advarede Stationsforstanderen, og saa blev han kørt over. Jeg nævner kun dette som Eksempel paa, at den stik modsatte Stemning var stærkt oppe for gan-